

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr.Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobkyně **N. L.**, zastoupené JUDr.Ladislavem Kubíčkem, advokátem se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** pošt. schránka 21/OAM, Praha 7 **,** o udělení azylu v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 6. 2003, č. j. 24 Az 388/2003-53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává .

Odůvodnění

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 5.2.2002 č.j. OAM-832/VL-07-03-2002 byla jako zjevně neodůvodněná dle § 16 odst.1 písm.g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobkyně o udělení azylu a bylo rozhodnuto, že se žalobkyni neuděluje azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu . Současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 13. 2. 2002 opravný prostředek k Vrchního soudu v Praze, o němž tento soud nerozhodl do 31. 12. 2002, a proto o něm ve smyslu č.l. II zákona č. 519/2002 Sb.a ust. § 129 odst.2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a ust. § 32 odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb. rozhodl Krajský soud v Ostravě.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.6.2003, č.j. 24 Az 388/2003-53 byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně - nyní stěžovatelka (§ 105 odst.1 s. ř. s.) v zákonné lhůtě dle § 106 odst.2 s.ř.s., kasační stížnost.

V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 písm.a) a písm.b) s.ř.s., neboť dle jejího názoru Ministerstvo vnitra i Krajský soud v Ostravě nesprávně posoudily skutková zjištění a nedostatečně se zabývaly námitkami stěžovatelky v průběhu předchozích řízení.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že má důvodné obavy o svůj život a o život své rodiny, neboť, jak již v předchozích řízeních uvedla, ohrožuje celou jejich rodinu skupina organizovaného zločinu a její praktiky. Stěžovatelka se nemá kam vrátit, celý majetek padl do rukou právě této nelegální skupiny lidí. Její manžel byl dokonce nelegálně vydírán a syn omezen na osobní svobodě. Stěžovatelka má za to, že postup orgánů na Ukrajině jí nezaručuje bezpečí a tyto jsou natolik zkorumpovány, že ani stěžovatelka, ani její rodinní příslušníci se nemohou domoci svých lidských práv. Na Ukrajině by tak stěžovatelku čekala pouze persekuce ze strany závadových osob a nezájem ze strany státních úřadů. Z uvedeného dovozuje, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Navrhuje proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci Krajskému soudu v Ostravě k novému projednání.

Dne 28. 7. 2003 požádala stěžovatelka ve smyslu ust. § 107 s. ř. s. o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť napadené rozhodnutí netrpí nezákonností a řízení tvrzenými vadami. Soud i správní orgán se dle žalovaného zcela vypořádal se všemi námitkami, které opakují i v kasační stížnosti. Žalovaný je názoru, že jak správním orgánem, tak i soudem bylo zcela jednoznačně prokázáno, že v případě stěžovatelky nebyly shledány zákonné důvody pro udělení azylu a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Vzhledem k okolnostem případu žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud posoudil v prvé řadě nezbytnost vydání rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s.ř.s. a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti věcně rozhodováno bez prodlení, t. j. neprodleně po jejím předložení Nejvyššímu správnímu soudu a po nezbytném poučení účastníků řízení, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Ze správního pak spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala návrh na zahájení řízení o udělení azylu dne 28. 1. 2002. Jako důvod, pro který žádá o udělení azylu v ČR, uvedla, že

nemá s rodinou kde žít, neboť kvůli pronásledování mafií museli vše prodat. Do ČR přicestovala 23. 9. 2001 autobusem přes Polsko.

Při pohovoru k žádosti o udělení azylu dne 30.1.2002 popsala svůj život na Ukrajině a uvedla, že manžel začal soukromě podnikat v zemědělství, vlastnil prosperující firmu, byl nucen odvádět státu vysoké daně a to i v letech, kdy nebyla úroda . Přibližně v letech 1997-1999 začala jejímu manželovi vyhrožovat mafie a vymáhat po něm peníze. V důsledku této situace onemocněla, poté byla nucena prodat byt a peníze odevzdat mafii, která v té době již vyhrožovala celé rodině, což vyvrcholilo únosem syna . Nemohla získat práci, hledala ji však pouze v malém městě, kde po prodeji bytu žila u svých rodičů . Z důvodu finanční tísně odjela v r. 2000 za prací do ČR, po návratu část vydělaných peněz odevzdala vymahatelům, za zbytek pořídili manželovi a dětem dokumenty, na základě kterých postupně přicestovali do ČR. Nemá se kam vrátit,zůstaly jí jen osobní věci. Po návratu by v případě získání zaměstnání dostávala pouze nízkou mzdu, která by na pořízení bytu nestačila . V případě návratu by měla opět ekonomické problémy a obavy z mafie.

Žalovaný svým rozhodnutím z 5. 2. 2002 č. j. OAM-832/VL-07-03-2002 zamítl žádost o udělení azylu jako zjevně neodůvodněnou dle § 16 odst.1 písm.g) zákona o azylu a azyl dle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu neudělil.Současně konstatoval, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka dne 13. 2. 2002 žalobu k Vrchnímu soudu v Praze. V žalobě uvedla, že jak již uvedla v řízení o udělení azylu, z Ukrajiny uprchla z důvodu problémů s mafií, které vyústily v její onemocnění. Tyto důvody lze dle jejího názoru podřadit pod důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Dále namítla povrchnost azylového řízení, z jehož výsledků vyvodil správní orgán chybné závěry o tom, že se návratu do vlasti neobává.

Krajský soud v Ostravě dospěl při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného ke stejnému závěru jako žalovaný správní orgán, tedy že stěžovatelka neuvedla v řízení o udělení azylu žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu a žalovaný tedy nepochybil, když žádost žalobkyně zamítl jako zjevně neodůvodněnou dle § 16 odst.1 písm.g) zákona o azylu.

Na základě výše uvedeného soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst.1 písm. a) b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ustanovení § 109 s. ř. s. byl Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Ke skutečnostem, uplatněných poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 tohoto zákona.

Dle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatelka jako jeden z důvodů podání kasační stížnosti uvedla § 103 odst.1 písm.a) s. ř. s. Tvrzenou nezákonnost spatřuje stěžovatelka v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předcházejícím řízení, když zpochybňuje závěr soudu i správního orgánu o tom, že důvody jí uplatňované neodůvodňují aplikaci § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Tvrzená nezákonnost, spočívající v nesprávném právním posouzení věci soudem v předcházejícím řízení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Nejvyšší správní soud se v případě stěžovatelky ztotožňuje s hodnocením a závěry Krajského soudu v Ostravě, který byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s. rozsahem a důvody podané žaloby a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Zákonodárce v ustanovení § 12 zákona o azylu implementoval ustanovení čl. 1 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951 a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, z něhož zřetelně vyplývá, že se musí jednat o represi ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě, resp. sociální skupině. V daném případě se o takovou státní represi nejednalo, stěžovatelka, jak sama uvedla, má strach se vrátit na Ukrajinu kvůli neznámým vyděračům , kteří připravili rodinu o majetek a ohrožovali jejich život. Navíc skutečnost, že stěžovatelka podala žádost o azyl až po opakovaném delším pobytu v České republice (po prvním pobytu se bez problémů do své vlasti vrátila) svědčí o tom, že důvodem žádosti nebyly problémy stěžovatelky se státními orgány Ukrajiny pro příslušnost k určité sociální skupině, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice.

Správní orgán a následně i soud se proto tvrzené nezákonnosti ve smyslu § 103 odst.1 písm.a) s. ř. s. nedopustili.

Dalším důvodem kasační stížnosti je tvrzená vada řízení ve smyslu § 103 odst.1 písm.b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s.ř.s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu

soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Z textu kasační stížnosti však nelze zjistit jakými konkrétními vadami mělo trpět řízení před správním orgánem, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit a které stěžovatel v řízení před tímto soudem uplatnil. Stěžovatel v odůvodnění kasační stížnosti pouze uvádí, že Ministerstvo vnitra a Krajský soud v Ostravě nesprávně posoudily skutková zjištění a nedostatečně se zabývaly námitkami stěžovatelky v průběhu předchozích řízení, což bez dalšího nelze podřadit pod důvod pro podání kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst.1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst.3 s.ř.s.)

V Brně dne 14. 1. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu